

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Lluís Falgàs

Cal un partit conservador

Aquest any 2019 va carregat de sorpreses. Fa uns mesos ningú podia esperar que el PP i Vox tancaríen un

acord per investir el Popular Juan Manuel Moreno com a president de la Junta d'Andalusia. Vox haurà guanyat un espai polític en una zona tradicionalment socialista i el Partit Popular haurà perdut a la resta d'Espanya la possibilitat de presentar-se com a partit conservador. Caldrà veure on se situa Ciutadans amb els nous socis si no vol perdre bous i esquelles.

Fa anys i cadascú pel seu costat, Mariano Rajoy, Rodrigo Rato i altres membres populars van intentar que el PP fos un partit d'espai de dreta i conservador. Tots dos tenien com a enemic José María Aznar, que des de la seva majoria absoluta de l'any 2000 ha anat donant peixet a l'extrema dreta. Ara, amb un Aznar vigilant i controlador; Rajoy, jubilat de la política, i Rato, a la presó. Precisament un Rato incoherent, que quan va entrar a la presó va demanar perdó a aquells que va arruïnar per la seva mala gestió i llavors en el judici de la passada setmana no es va considerar responsable de res. Ni dels comptes falsejats, ni de la sortida de borsa de Bankia, ni de l'estafa de les preferents. Ni de la despesa en begudes i capricis amb les targetes *black*. Res.

Després de l'operació andalusa de pacte del PP i Vox, del conservadorisme polític a Espanya oficialment i pràcticament no en queda res. No fa gaires dies que el popular José María Lasalle, autor del llibre *Los liberales* i ex-secretari d'estat de Cultura en l'època Rajoy i exdiputat del Partit Popular, va afirmar a *Nació Digital* que Vox era un partit feixista i post-modern amb qui no s'havia de tenir cap tipus de relació. Doncs ves per on que l'aritmètica parlamentària ha fet el tripartit andalús del PP, Ciutadans i Vox amb unes condicions que porten l'extrema dreta a les institucions amb intencions com ara eliminar fins i tot les autonomies. Fet que no ha de convenir ni a Ciutadans ni al Partit Popular.

Al llarg de molts anys, Espanya ha estat mancada d'un partit d'extrema dreta com el que tenen els altres països de la Unió Europea. Ara li caldrà la visualització d'un partit conservador allunyat de l'extrema dreta amb possibilitats de guanyar.

La vinyeta

Fer

Caiguda lliure

Eva Vázquez

De què parla la poesia?

L'editorial empordanesa Llibres del Segle ha assumit una empresa grandiosa reservada només als valents: ha agafat els catorze llibres de poesia que Carles Camps Mundó (Cervelló, 1948) ha anat lliurant a la impremta des del 1988 i els ha ficat a dins d'un sol volum, abrigats amb un títol, *La mort i la paraula*, que és com un llençol fi que fa estremir. No és gaire corrent que l'obra completa dels nostres poetes sigui reconeguda amb un estoig tan acurat i categòric, a menys que es tracti d'un cadàver pertinentment canonitzat o d'algun "poeta nacional" o amb aspiracions de ser-ho. Carles Camps Mundó no pertany a cap d'aquests rangs, sinó a un de més infreqüent, encara que no extingit del tot, i molt més interessant des de tots els punts de vista. És, doncs, un solitari, un marginat? No: tampoc cal acabar reivindicant el martiri. Camps Mundó és un poeta que ha publicat amb segells importants i que ha guanyat premis de prestigi, com el Carles Riba el 2009, el Serra d'Or de la crítica el 2014, o el Vicent Andrés Estellés el 2017. Té una obra, per tant,

“Camps Mundó entén el poema com un text de cognició, paraula tremebunda

apreciada en els cercles diguem-ne d'influència, però no és un autor que cotitzi en el panteó instituït. Potser és perquè a ell tant se li'n dona, i per entrar en aquesta classe de recintes de marbre cal posar-hi una mica de voluntat.

Sam Abrams suggereix en el pròleg a la present edició que la reticència davant una obra tan instruïda com aquesta, que s'allunya dels missatges de certes antologies amoroses o de proverbis mundans, es deu al fet que Camps Mundó "pensa en vers", seguint una fructífera tradició que agermana filosofia i poesia, a la manera de Benjamin, Zambrano, Rilke o Celan;

és a dir, que entén el poema com un treball de cognició, paraula tremebunda que fa córrer fins a la botiga de la primera cantonada a buscar un reconstituent. Això de rumiar, sigui en vers o en prosa, no té gaire bona premsa, a menys que sigui en forma d'eslògan (fem-ne via, sisplau) i, preferentment, musicat (tant per tant, que hi hagi alegria). Però potser ens espantem amb massa facilitat. Posem uns versos com aquests: "Només l'amnèsia et prepara per morir. / T'has d'arrancar la veu, treure't del cap que vius. / Mutilar-te d'oblit." Què és el que no s'entén, d'aquest enunciat? I d'aquest altre?: "Sempre l'eufemisme dels noms. / Sempre no poder dir les coses com a cosa i prou. / (Riu no serà mai aigua de cap riu.) / Les paraules no són sinó l'absència del món." Ja les tenim aquí, la mort i la paraula. Tot el llibre hi balla en cercles. A molts potser els espanta la poesia perquè parteixen del prejudici que es recrea sàdicament a formular l'obvietat de manera enrevessada, però sovint no fa sinó desvelar, amb una aguda claredat, allò de què preferiríem no saber res.